

Иван Вазов

Енигма

Ту празничен пир, ту голгота,
долина на плач или песен,
аз често се питам унесен:
какво е туй нещо живота?

Попитах служителя божий,
– Живота? Към вечния друм е! –
Безверник обади се тоже:
– Живота? Един празен шум е!

Отшелника питах – той рече:
– Живота? Вертеп е на злоба. –
– А грухналия старец отсече:
– Предверие само на гроба.

Обърнах се аз към мъдреца,
на всичко постигнал конца.
– Животът – каза той в смущенье –
загадка е страшна за мене.

– Любов е! – извика младежът
залюбен, – небе е лазурно! –
Поетът: – Море е той бурно,
на страсти могъщи кипежът!

Друг рече: – Живота наш тук ли?
Верига от мъки, теглило! –
Попитах детенцето мило –
то рече: – Игрици и кукли.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5068>]